

Arrest

nr. 151 817 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn en u bent afkomstig uit Akum in de Noord-Westregio.

U verklaart dat u in de middelbare school een goeie vriendin had, (T.S.L.). Zij ontfermde zich als oudere student over u als nieuweling. Ze was afkomstig uit hetzelfde dorp als u en jullie hadden een hele goeie band.

Tijdens de vakanties ging u soms bij uw oom op bezoek. Hij was recent gescheiden en onderhield uw familie sinds de dood van uw vader. Uw oom begon u echter lastig te vallen, te betasten en hij verkrachtte u. U kon niets tegen hem beginnen, want hij dreigde ermee de steun aan uw gezin te stoppen als u aan iemand zou vertellen wat hij met u deed. Sinds het misbruik van uw oom haatte u mannen en vermeed u alle contact met jongens of mannen. Enkel aan uw vriendin (L.) kon u vertellen wat u was overkomen.

Toen u 19 jaar oud was werd u door diezelfde oom uitgehuwelijkt aan een 55 jaar oude man, (N.M.A.), die al twee vrouwen en zes kinderen had. U wilde absoluut niet bij hem intrekken en voelde zich niet tot hem aangetrokken, maar onder druk van uw oom hebt u toch een jaar en tien maanden bij (A.) gewoond. Opnieuw was (L.) de enige aan wie u dit kon vertellen. Zij had medelijden met u en bood u aan om bij haar in te trekken in Douala. Begin oktober 2006 bent u dan van (A.) weggelopen en trok u in bij (L.). In Douala werkte u als leerkracht en daarnaast verdiende u geld in de cosmeticawinkel van (M.B.).

Na verloop van tijd voelden u en (L.) zich steeds meer tot elkaar aangetrokken, waarna jullie een lesbische relatie begonnen. Omwille van het grote taboe rond homoseksualiteit in uw land konden jullie je relatie echter niet bekendmaken. Toen u zwanger bleek, belde u uw moeder op en lichtte u haar in over uw verblijf in Douala en zei u dat u er werk had en dat u nu zwanger was. Doordat u van (A.) was weggelopen, begon deze uw oom te bedreigen. Uw oom wist echter niet waar u was, waarna hij uw moeder begon te bedreigen om hem te vertellen waar u was. Zij bleef echter zwijgen over uw verblijfplaats. U keerde naar uw dorp terug om er te bevallen en ook toen dreigde uw oom ermee dat hij u terug zou brengen naar (A.). Hij heeft dit echter nooit gedaan.

Op 13 augustus 2014, terug in Douala, kwamen enkele jongens uit uw wijk langs. Ze hielden zich bezig met de veiligheid in de buurt en jullie moesten hen daar maandelijks voor betalen. Toen ze jullie huis binnenkwamen, betrapten ze u en (L.) al kussend. Jullie werden bedreigd, in elkaar geslagen en verkracht, en werden uiteindelijk door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Omdat de politie het incident van de vorige nacht wilde onderzoeken wilden u en (L.) zo snel mogelijk weg uit het ziekenhuis. Uw bazin (B.) werd opgebeld en zij zorgde ervoor dat jullie uit het ziekenhuis werden ontslagen en bij haar konden verblijven. U belde opnieuw uw moeder op om haar te vertellen wat er was gebeurd. Toen zij echter te weten kwam dat u lesbisch was, zei ze dat u een schande voor de familie was en dat u haar nooit meer mocht bellen.

Omdat het te gevaarlijk werd voor u en (L.), regelde (B.) een smokkelaar voor jullie. Op 12 november 2014 bent u dan per vliegtuig naar België gekomen, waar u op 13 november 2014 asiel hebt aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Op 26 november 2014 is ook (L.) uit Kameroen vertrokken, zij reisde naar de Verenigde Staten.

Na uw vertrek uit uw land begon de politie u te zoeken in verband met het incident van 13 augustus 2014 dat zij wilden onderzoeken. Er werden ook verschillende convocaties voor u afgeleverd aan uw huisbaas en op de school waar u werkte.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw medisch boekje, attesten over een medische afspraak in België en een psychotherapeutisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van uw homoseksuele geaardheid. U had een relatie met een jeugdvriendin, (L.), maar op een nacht werden jullie betrap door jongens uit de buurt, waardoor jullie leven in gevaar kwam. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat het CGVS gegronde redenen heeft om te twifelen aan uw lesbische geaardheid. Uw verklaringen over hoe u uw geaardheid hebt ontdekt kwamen immers allerm minst overtuigend over. Zo verklaarde u enerzijds dat u voor het eerst ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot vrouwen in plaats van mannen toen u twaalf jaar was en uw oom uw borsten en achterwerk begon aan te raken. U verklaarde dat u sindsdien mannen begon te haten en zich sindsdien niet meer aangetrokken voelde tot mannen (CGVS I p.8, CGVS II p.15). Anderzijds verklaarde u dat u voor het eerst wist dat u lesbisch was toen u werd gedwongen om te trouwen met (A.), toen was u 19 jaar oud. U verklaart dat u ontdekte dat u geen gevoelens had voor mannen toen (A.) met u probeerde te vrijen en u merkte dat u geen gevoelens voor hem had (CGVS I p.4, CGVS II p.15). U verklaarde dat u niet weet of u daarvoor al lesbisch was, omdat u nooit eerder een relatie had gehad met een man of een vrouw (CGVS II p.15). Nog later verklaarde u dan weer dat u al lesbisch bent sinds uw geboorte, dat het aangeboren is en dat u het niet kon veranderen (CGVS II p.16). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als eenduidig worden beschouwd. Dat u in dergelijke mate tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer en hoe u uw homoseksuele geaardheid zou hebben ontdekt, is niet aannemelijk, waardoor de geloofwaardigheid van uw geaardheid alvast ernstig wordt ondermijnd. Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe u de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid hebt ervaren opmerkelijk. Enerzijds verklaart u namelijk dat u zich echt slecht voelde, want u wist dat het erg gevaarlijk was om lesbisch te zijn in uw land. U verklaart dat het eerste wat in uw hoofd opkwam was dat, als het ontdekt zou worden, u zou worden vermoord of in de gevangenis zou worden gestopt. U verklaart dat mensen in uw land geloven dat je als lesbische bezeten bent en u voelde zich daar slecht over (CGVS II p.16). Anderzijds verklaart u dat u, toen u ontdekte dat u lesbisch was, dit gewoon

aannam, want het was aangeboren, u had het niet gecreëerd, u kon het niet veranderen. U verklaart dat u het gewoon moest accepteren en ermee leven (CGVS II p.16). Deze twee houdingen van enerzijds ernstige bezorgdheid en anderzijds totale onverschilligheid vallen bezwaarlijk met elkaar te rijmen, waardoor ernstig wordt getwijfeld aan de doorleefdheid ervan. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u met niemand anders, noch met (L.), noch met uw bazin (B.), die volgens uw verklaringen ook lesbisch is, hebt gepraat over hoe zij de ontdekking van hun geaardheid hebben beleefd. Dit is opvallend. U verklaart dat u niet weet hoe (L.) heeft ontdekt dat zij lesbisch is of hoe zij zich op dat moment voelde, u hebt daar nooit met haar over gepraat, over hoe jullie zich voelden praatten jullie niet, jullie vonden dat niet nodig (CGVS II p.15,17,18,20). Anderzijds verklaarde u dat u (L.) daar geen vragen over kon stellen, omdat het een taboe is (CGVS II p.18). Dat u echter nooit over dergelijke thema's zou hebben gepraat met iemand met wie u volgens de Kameroense strafwet acht jaar lang een illegale relatie had en met wie u een intieme vertrouwensband had opgebouwd, tast de geloofwaardigheid van deze relatie en bijgevolg uw geaardheid verder aan. Uw verklaring dat het taboe was om daarover vragen te stellen wordt niet aanvaard, aangezien deze redenering niet opgaat voor personen met wie u effectief een homoseksuele relatie had, waardoor dit taboe uiteraard was doorbroken. Bovendien verklaarde u zelf dat het taboe is om over dergelijke zaken te praten, behalve als je echt een relatie met iemand hebt (CGVS II p.18). Hierdoor wordt opnieuw geraakt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw homoseksuele geaardheid.

Eveneens opmerkelijk is dat u uw bazin (B.) zomaar zou hebben verteld dat u lesbisch bent wanneer zij vroeg of u geen vriendje had. U verklaarde dat (B.) de andere verkoopsters van de winkel altijd met hun vriendjes zag, maar dat ze u nog nooit met een man had gezien. Toen ze u hierover aansprak, zei u haar zomaar dat u geen affectie hebt voor mannen, dat u geen relaties hebt met mannen en dat u niets voor mannen voelt (CGVS II p.6). Wanneer u vervolgens werd gewezen op het risico dat u liep door deze uitspraken te doen, gezien het grote taboe op homoseksualiteit dat u zelf aanhaalde en het gevaar om te worden vermoord of in de gevangenis te belanden als uw geaardheid zou uitlekken (CGVS II p.16,18), verklaarde u eerst dat u de waarheid wel moest vertellen, want (B.) was uw bazin, waarna u zei dat u het gewoon zo hebt verteld, u weet niet waarom u dat hebt gedaan (CGVS II p.7). Een dergelijke mate van onvoorzichtigheid, terwijl u zich erg bewust was van de gevaren als uw geaardheid zou bekend raken, is echter weinig aannemelijk in de homofobe Kameroense context waarin u bent opgegroeid. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid opnieuw onderuit gehaald. Verder is het gemak waarmee u een homoseksuele relatie bent aangegaan weinig plausibel binnen de homofobe Kameroense context. U verklaart dat uw relatie met (L.) is begonnen toen u bij haar introk, nadat u van (A.) was weggelopen (CGVS I p.8, CGVS II p.7,17). Aanvankelijk wist u totaal niet dat (L.) lesbisch was toen u bij haar introk, zij wist dat evenmin van u. U verklaart dat (L.) u gewoon begon aan te raken en uw lichaam begon te liefkozen en dat u zich tot haar aangetrokken voelde toen u haar naakte lichaam zag wanneer ze een bad ging pakken (CGVS II p.17). Na een tijdje begon u (L.) zelf ook aan te raken, waardoor jullie merkten dat jullie aangetrokken waren tot elkaar. U verklaart dat (L.) u aanraakte en dat de aantrekking daarna zomaar kwam (CGVS II p.17). U verklaart dat het, doordat (L.) u aanraakte, wel in u opkwam dat (L.) misschien lesbisch was, maar omdat het taboe was om hierover te praten, liet u haar gewoon doen (CGVS II p.18). Echter, aangezien u zelf reeds aangaf dat het in Kameroen erg gevaarlijk is om lesbisch te zijn, dat u dat verstopte en zich niet kon uiten aan de wereld, is het geenszins geloofwaardig dat (L.) u dan zomaar zou beginnen betasten. Deze handeling getuigt immers allerminst van enige voorzichtigheid of terughoudendheid. U verklaarde weliswaar dat ze u eerst als grap aanraakte, dat het als een spel was, maar wanneer u vervolgens werd gevraagd wat u daar dan precies mee bedoelde, kon u dit niet uitleggen. U herhaalde louter dat je als een vriendin gewoon iemand kan aanraken als een spel, dat dat niet betekent dat je klacht moet gaan indienen bij de politie (CGVS II p.19). Deze weinig overtuigende verklaringen over hoe uw acht jaar durende lesbische liefdesrelatie met (L.) is begonnen, tasten uw geloofwaardigheid ernstig aan.

Voorts bleken uw verklaringen over uw relatie met (L.) ook allerminst doorleefd. Wanneer u namelijk werd gevraagd om over de gevoelens die u voor (L.) had te vertellen, verklaarde u dat u zich echt wanhopig voelde voor haar toen haar vader stierf en zei u dat, als (L.) een probleem had met een collega, dat ook op u terecht kwam (CGVS II p.14). Daarnaast was u opgelucht dat u nu iemand had om uw gevoelens mee te delen. Wanneer u dan naar die gevoelens werd gevraagd, verklaarde u dat u nu met iemand kon vrijen en dat die dat geheim zou houden (CGVS II p.19). Ook vond u (L.) lief en vriendelijk (CGVS II p.14). Echter, als u werkelijk acht jaar lang een relatie zou hebben gehad die volgens de Kameroense grondwet als illegaal wordt beschouwd, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u hier uitgebreidere, spontanere en doorleefdere verklaringen over zou afleggen en niet zou beginnen over (L.)'s vader en collega's of over vrijen als u naar uw gevoelens voor (L.) wordt gevraagd. Er werd u vervolgens dus gevraagd wat ervoor zorgde dat (L.) meer voor u betekende dan gewoon een goeie vriendin, waarna u het had over haar borsten en haar achterwerk die u aantrokken als zij zich uitkleedde (CGVS II p.14). Opnieuw slaagt u er dus niet in om op een doorleefde manier

weer te geven wat uw gevoelens voor (L.) waren en waarom u verliefd op haar bent geworden. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid verder aan. Ook uw verklaring dat u, als u het gevoel had dat u de liefde wilde bedrijven met een man, elkaar begon te strelen (CGVS I p.8), komt allerm minst aannemelijk over. U verklaarde immers meermaals dat u moeilijkheden had om met mannen om te gaan door alle dingen die met uw oom waren gebeurd, dat u mannen haatte en nooit aantrekking tot een man hebt gevoeld (CGVS I p.8, CGVS II p.15). Dat u dan plots zou verklaren dat u het gevoel had dat u de liefde wilde bedrijven met een man, komt geenszins geloofwaardig over, waardoor het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd.

Aangezien het CGVS omwille van de bovenstaande redenen alvast geen geloof kan hechten aan uw verklaarde niet-heteroseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met (L.), kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierdoor verklaart te hebben gehad. Bovendien legt u ook over uw concrete problemen uiteenlopende verklaringen af, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in geen geval ten goede komt. Zo verklaarde u dat de politie nu naar u op zoek is en dat er verschillende convocaties voor u werden uitgevaardigd. Over wanneer deze convocaties werden afgegeven bent u echter allesbehalve eenduidig. U verklaarde namelijk eerst dat een eerste convocatie aankwam op 18 november om zichzelf daarna te corrigeren en te beweren dat de eerste convocatie aankwam op 18 augustus, waarna u dan verklaarde dat de eerste convocatie op 1 september kwam. Vervolgens zei u dan dat uw collega (R.) u over twee convocaties had verteld en dat ze de data 18 september en 26 oktober had vermeld (CGVS II p.2). Nog later beweerde u dan nog iets anders, namelijk dat de eerste convocatie op 18 oktober was gekomen en de tweede convocatie een maand later, op 18 november (CGVS II p.3). Uiteindelijk bleek er dan ook nog een convocatie te zijn die aan uw huisbaas werd afgegeven, maar wanneer dat was gebeurd, wist u dan weer niet (CGVS II p.4). Dat u echter in dergelijke mate incoherent bent over een dusdanig belangrijk element, namelijk de politie die u zoekt en u oproept door middel van convocaties, kan niet door de beugel. U verklaarde immers dat als de politie u vindt, u naar de gevangenis zou worden gestuurd (CGVS II p.29). Dat u hier dus geenszins gelijklopende verklaringen over aflegt, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Dat u deze convocaties bovendien op geen enkel moment neerlegt, en u hier geen afdoende verklaring voor hebt, ondergraaft verder uw geloofwaardigheid. U verklaart namelijk louter dat twee van de convocaties naar uw school werden gestuurd en u denkt dat de directeur ze heeft bijgehouden. U hebt de convocaties niet meegebracht, omdat uw collega (R.) niet wist waar u was (CGVS II p.3). Echter, van iemand die zijn land omwille van ernstige problemen heeft verlaten mag redelijkerwijs worden verwacht dat die ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om documenten ter staving van uw relaas neer te leggen als die voorhanden zijn. Uit uw verklaring blijkt in geen geval dat u dergelijke pogingen hebt ondernomen.

Voorts verklaarde u dat u in Kameroen door uw oom werd uitgehuwelijkt aan (A.) en dat u in oktober 2006 van hem bent weggelopen. U verklaart dat uw oom hierdoor uw moeder begon te bedreigen dat hij haar uit het huis zou zetten als zij niet zou vertellen waar u was (CGVS II p.26) en u haalde aan dat, als uw oom had geweten waar u was, u zeker problemen met hem zou hebben gekregen. Hij wist echter nooit waar u verbleef, waardoor u dus ook nooit werkelijke problemen met uw oom blijkt te hebben gehad (CGVS I p.6). Er moet dus worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder nooit aan uw oom heeft verteld waar u verbleef, hoewel zij hier wel van op de hoogte was (CGVS I p.6), en dat uw oom het dreigement om uw moeder uit het huis te zetten nooit heeft uitgevoerd. Als hij dat zou doen, zouden de mensen van het dorp immers tussenkomen, omdat het niet normaal was wat hij deed (CGVS II p.26). U verklaart dat u nadat u van (A.) was weggelopen zelf nog naar uw dorp bent teruggegaan om er te bevallen en u ging ook nog naar het dorp om uw moeder af en toe te bezoeken. U verklaart dat uw oom er dan telkens mee dreigde dat hij u naar (A.) zou terugbrengen (CGVS I p.6, CGVS II p.27), maar hij heeft dit nooit gedaan. Bovendien verklaarde u dat u in Douala helemaal geen last had van uw oom en dat hij, als hij naar Douala zou komen, hetgeen hij evenmin ooit heeft gedaan, hij ook niet zou weten waar u bent (CGVS II p.27). Hieruit kan dus bezwaarlijk worden besloten dat u een ernstige vrees ten aanzien van uw oom hoeft te koesteren in uw land van herkomst. Van zodra u in Douala verbleef, was u immers van uw oom verlost. Bovendien verklaarde u zelf dat de reden van uw vertrek uit uw land niets te maken heeft met (A.) of met uw oom (CGVS I p.6), waardoor uit uw verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk met (A.) en de dreigementen die u van uw oom kreeg omdat u van (A.) was weggelopen, in geen geval kan worden besloten dat het hier om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel om een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zou gaan.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. In uw Kameroens medisch boekje staat te lezen dat u op 13 augustus 2014 seksueel werd aangevallen door drie jonge mannen en dat u er verschillende vaginale letsels aan hebt overgehouden. Er moet echter op worden gewezen dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en

omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen. Zodoende vormen deze medische attesten in geen geval een sluitend bewijs voor de aangehaalde feiten uit uw asielaanvraag. Het louter neerschrijven van deze feiten door dokters, gebaseerd op uw eigen persoonlijke verklaringen, vormt geen objectief bewijs van wat u zou hebben meegemaakt. Daarenboven moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de graad van corruptie in Kameroen dermate hoog is dat eender welk document eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Kameroense documenten hoe dan ook relatief is. Uw Kameroense medisch boekje is dus geenszins bij machte om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen teniet te doen. De overige documenten die u neerlegt betreffen louter verschillende afspraken die met verschillende artsen en psychotherapeuten in België zijn gepland op 29 december 2014, 16 januari 2015, 30 januari 2015, 6 februari 2015 en 19 februari 2015, maar bevatten geen medisch verslag of diagnose, waardoor deze documenten evenmin de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 4, § 3 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Zij betoogt:

“Verzoekster wenst vooreerst te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13 van 2 december 2014 waarin antwoord werd gegeven op een aantal prejudiciële vragen omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielaanvragers die een homoseksuele geaardheid inroepen als vervolgingsgrond.

In de alinea 62 van dit arrest bepaalt het Hof:

Hoewel ondervragingen over stereotype opvattingen voor de bevoegde autoriteiten een nuttig element kunnen vormen bij deze beoordeling, beantwoordt de beoordeling van verzoeken om toekenning van de vluchtelingenstatus louter op basis van de met homoseksuelen verbonden stereotype opvattingen niet aan de vereisten van de in het voorgaande punt genoemde bepalingen, daar die beoordeling deze autoriteiten niet in staat stelt rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokken asielaanvrager.

In de alinea 64 stelt het Hof:

In de tweede plaats, hoewel de nationale autoriteiten in voorkomend geval ondervragingen mogen uitvoeren ter beoordeling van de feiten en omstandigheden betreffende de gestelde seksuele gerichtheid van een asielaanvrager, zijn ondervragingen over de details van de wijze waarop deze asielaanvrager praktisch invulling geeft aan zijn seksuele gerichtheid in strijd met de door het Handvest gewaarborgde grondrechten, en met name met het in artikel 7 daarvan geformuleerde recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven.

3.

Het verbod om louter te werken met stereotype opvattingen is in feite een toepassing van het artikel 8, §2 a) van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG, omgezet in Belgisch recht in het artikel 4 §3 van het KB van 11.07.2003, die aan de ambtenaar objectiviteit en onpartijdigheid oplegt in zijn beoordeling van de asielaanvraag.

In casu worden talloze vragen gesteld om aan verzoekster tegenstrijdigheden uit te lokken. Zo wordt aan het tijdstip en de wijze waarop verzoekster verklaard haar geaardheid te hebben ontdekt getwijfeld op basis van vermeende tegenstellingen.

a)

Omtrent de ontdekking: verzoekster werd ernstig seksueel misbruikt op haar twaalfde door haar oom. Dat zij verklaart hieraan een haat tegenover mannen te hebben overgehouden lijkt begrijpelijk, gelet op de psychische schade die dergelijke feiten met zich meebrengen (verzoekster heeft overigens aangetoond dat zij psychologisch begeleid wordt in België).

Het is logisch dat verzoekster in dat opzicht verklaart dat zij zich sindsdien niet meer aangetrokken voelde tot mannen. Dit kan echter niet zomaar worden gelijkgesteld aan een uiting van haar lesbische geaardheid op die leeftijd. Op twaalfjarige leeftijd staat men nog voor de puberteit, die de periode is waarin men zijn seksuele geaardheid ontdekt.

Het is dan ook volstrekt coherent dat verzoekster stelt dat zij zich voor het eerst op haar 19de realiseerde dat zij lesbisch was, aangezien zij geen enkele aantrekking voelde ten aanzien van de echtgenoot waarmee zij verplicht werd te huwen.

En ook de verklaring dat zij lesbisch is sinds haar geboorte aangezien de geaardheid aangeboren is is niet tegenstrijdig met het voorgaande. Het CGVS stelt immers ten onrechte de ontdekking van de lesbische geaardheid gelijk aan de aanwezigheid ervan. Het is een progressieve en in het westen aanvaarde gedachte dat een seksuele geaardheid aangeboren is, doch dit betekent uiteraard niet dat elke persoon zich van bij zijn geboorte bewust is van zijn seksuele geaardheid.

b) omtrent de wijze van ontdekking:

het is evenmin tegenstrijdig dat verzoekster zich slecht voelde bij haar ontdekking van haar geaardheid, aangezien zij de gevaren in Kameroen realiseerde, en dat zij tegelijk haar geaardheid aanvaardde, aangezien zij wist dat ze het niet kon veranderen, m.a.w. dat zij geen keuze had.

Deze tweespalt is een typisch probleem van homoseksuelen die leven in homofobe gebieden. Het is het verschil tussen hoe de maatschappij kijkt naar homoseksualiteit en hoe de homoseksuele persoon naar zichzelf kijkt. Een contradictie kan hier uiteraard niet in gelezen worden.

c) omtrent de doorleefdheid van de relatie:

Hier worden selectieve passages aangehaald in een poging om de oppervlakkigheid van verzoeksters antwoorden te illustreren. Maar uit een lezing van het gehele gehoorverslag blijkt dat verzoekster en haar partner elkaar wel degelijk zeer goed kennen: verzoekster geeft met gemak anekdotes uit haar relatie (blz. 26 gehoorverslag 2), verzoekster vertelt over de hulp die (L.) haar bood, zowel financieel (blz. 26 gehoorverslag 2), vertelt over (L.)'s opleiding aan de universiteit en over haar job (blz. 5 gehoorverslag 1 en gehoorverslag 2 blz. 9), vertelt spontaan en doorleefd over de manier waarop hun vriendschap in een liefdesrelatie veranderde (gehoorverslag 2, blz. 8), vertelt over het verlies van (L.)'s vader en de impact op (L.) daarvan (blz. 9 gehoorverslag 2), vertelt dat (L.)'s zorg voor verzoekster op school, en haar dans kwaliteiten, maakt dat verzoekster zich aangetrokken voelde tot (L.), alsook over haar (gehoorverslag 2, blz. 14), ze vertelt doorleefd over het moment waarop ze op (L.) echt verliefd werd (gehoorverslag 2, blz. 26)

d) omtrent de onvoorzichtigheid waarmee verzoekster over haar geaardheid sprak in Kameroen:

het wordt onmogelijk geacht dat verzoekster haar geaardheid zou hebben onthuld tegenover haar werkgeefster (B.). Maar de verwachting van de dossierbehandelaar zijn puur rationeel, terwijl individuen niet altijd handelen op een puur rationele wijze. Achteraf bekeken was het inderdaad wellicht een gigantisch risico van verzoekster om dit te doen, maar dat betekent niet dat dit gedrag ipso facto ongeloofwaardig is.

Conclusie: de dossierbehandelaar blijkt dan ook bevooroordeeld te werk te zijn gegaan, en verschillende elementen als een tegenstrijdigheid te doen voorkomen. Het onderzoek is dan ook niet objectief en onpartijdig gebeurd. Om deze reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, en dient verzoekster een nieuw gehoor te ondergaan waarin op neutrale wijze vragen worden gesteld.

4.

Het voormeld arrest van het Hof van Justitie stelde in alinea 64 eveneens dat ondervragingen over de details van de wijze waarop deasielzoeker praktisch invulling geeft aan zijn seksuele gerichtheid in strijd zijn met het in artikel 7 daarvan geformuleerde recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven.

In casu blijkt een belangrijk weigeringsmotief erin te bestaan dat getwijfeld wordt aan de eerste seksuele ervaring tussen verzoekster en haar partner. Het is echter begrijpelijk dat het voor verzoekster zeer moeilijk is om hierover te praten. Niet alleen omdat zij gelet op het taboe in Kameroen op homoseksualiteit niet de gewoonte heeft om dat te doen, maar bovendien ook net gelet op het feit dat de gestelde vragen zo indringend en persoonlijk zijn, dat ze verzoeksters recht op privacy, gewaarborgd door het artikel 7 van het Handvest, schenden.

Verzoekster vordert dan ook dat met deze vragen en antwoorden geen rekening wordt gehouden in de beoordeling van haar aanvraag.

5.

Verzoekster wordt ook verweten tegenstrijdig te zijn geweest over de data waarop de diverse convocaties door haar werden ontvangen.

Bij lezning van het gehoorverslag blijkt dit echter helemaal niet te kloppen. Op blz. 2 van het tweede gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoekster bij haar eerste twee antwoorden twijfelde en verschillende data gaf, maar dat zij daarna, vanaf haar derde antwoord, consequent is geweest over de data van de drie convocaties. Dit blijkt ook uit het vervolg van het gehoor waarin blijkt dat daar geen misverstand meer over bestaat. Het is niet onbegrijpelijk dat verzoekster even moet nadenken, en zich herformuleert, wanneer haar precieze data worden gevraagd.

6.

Als conclusie kan alleen maar worden gesteld dat de beoordeling van verzoeksters geaardheid en de daaruit volgende problemen met een ongeoorloofde strengheid werden geëvalueerd.

Verzoekster verdient echter het voordeel van de twijfel. Zelfs indien er nog bepaalde twijfels zouden zijn over bepaalde delen van haar vluchtrelaas, is het aannemelijk dat zij lesbisch is, en dat zij louter daarom vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Kameroen.

De vervolging van homoseksuelen in Kameroen wordt als zodanig niet betwist door het CGVS.

Indien Uw Raad oordeelt dat hij niettemin nog te weinig gegevens heeft om een oordeel te kunnen vormen, vordert verzoekster de vernietiging van de beslissing."

2.2.1. Verzoekster laat uitschijnen dat het CGVS bewust trachtte tegenstrijdigheden uit te lokken. Tevens doet zij gelden dat selectief passages worden aangehaald in een poging om haar relaas te ondergraven. Voorts poneert zij dat de dossierbehandelaar bevooroordeeld was en dat het onderzoek van haar asielaanvraag niet objectief en onpartijdig geschiedde. Artikel 4, § 3 van het PR CGVS zou daardoor zijn geschonden. Verzoeksters betoog kan echter niet worden gevolgd. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan geen vooringenomenheid en geen gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Verzoekster brengt geen concrete argumenten of elementen aan die kunnen leiden tot een andere conclusie en toont niet aan dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of haar asielaanvraag niet eerlijk zou hebben behandeld. Verder zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Waar verzoekster stelt te hebben aangetoond dat zij psychologisch wordt begeleid in België, dient te worden opgemerkt dat uit de medische attesten die zij neerlegde (administratief dossier, map 'documenten') niet kan worden afgeleid dat en aan welke psychologische problemen zij lijdt. Deze attesten bevatten, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, immers geen medisch verslag en geen diagnose. Derhalve toont verzoekster niet aan dat zij ingevolge psychologische problemen aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens haar gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond tijdens de gehoren bij het CGVS formuleerde bovendien enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Uit de gehoorverslagen blijkt voorts dat de gehoren bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster toont verder nergens *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar psychologische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed kan zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België. Zij zou deze nochtans per vliegtuig hebben afgelegd. Bovendien legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zij kon niet aangeven onder welke naam zij zou hebben gereisd. Evenmin kon zij enige precisering geven omtrent het visum dat in het voor haar reis gebruikte paspoort stond. Zij kon zelfs niet aangeven voor welk land zij een visum had. Verder zou de smokkelaar met haar geen afspraken hebben gemaakt over wat zij moest doen en zeggen bij de grenscontroles doch zou deze eenvoudigweg hebben gezegd dat zij het paspoort moest tonen en hem moest volgen (administratief dossier, stuk 8, p.12). Dit alles is gelet op het risico op controles geheel niet aannemelijk. Dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België en hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegde, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd:

“Voorts verklaarde u dat u in Kameroen door uw oom werd uitgehuwelijkt aan (A.) en dat u in oktober 2006 van hem bent weggelopen. U verklaart dat uw oom hierdoor uw moeder begon te bedreigen dat hij haar uit het huis zou zetten als zij niet zou vertellen waar u was (CGVS II p.26) en u haalde aan dat, als uw oom had geweten waar u was, u zeker problemen met hem zou hebben gekregen. Hij wist echter nooit waar u verbleef, waardoor u dus ook nooit werkelijke problemen met uw oom blijkt te hebben gehad (CGVS I p.6). Er moet dus worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder nooit aan uw oom heeft verteld waar u verbleef, hoewel zij hier wel van op de hoogte was (CGVS I p.6), en dat uw oom het dreigement om uw moeder uit het huis te zetten nooit heeft uitgevoerd. Als hij dat zou doen, zouden de mensen van het dorp immers tussenkomen, omdat het niet normaal was wat hij deed (CGVS II p.26). U verklaart dat u nadat u van (A.) was weggelopen zelf nog naar uw dorp bent teruggegaan om er te bevallen en u ging ook nog naar het dorp om uw moeder af en toe te bezoeken. U verklaart dat uw oom er dan telkens mee dreigde dat hij u naar (A.) zou terugbrengen (CGVS I p.6, CGVS II p.27), maar hij heeft dit nooit gedaan. Bovendien verklaarde u dat u in Douala helemaal geen last had van uw oom en dat hij, als hij naar Douala zou komen, hetgeen hij evenmin ooit heeft gedaan, hij ook niet zou weten waar u bent (CGVS II p.27). Hieruit kan dus bezwaarlijk worden besloten dat u een ernstige vrees ten aanzien van uw oom hoeft te koesteren in uw land van herkomst. Van zodra u in Douala verbleef, was u immers van uw oom verlost. Bovendien verklaarde u zelf dat de reden van uw vertrek uit uw land niets te maken heeft met (A.) of met uw oom (CGVS I p.6), waardoor uit uw verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk met (A.) en de dreigementen die u van uw oom kreeg omdat u van (A.) was weggelopen, in geen geval kan worden besloten dat het hier om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel om een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zou gaan.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Aldus stelt verzoekster haar land van herkomst te hebben verlaten en bij een terugkeer vervolging te vrezen ingevolge haar lesbische geaardheid en relatie en de problemen die zij daardoor zou hebben gekend.

Verzoekster, die vergezeld ging van een baby, werd ter terechtzitting echter ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV. Zij verklaarde in dit kader dat zij op 14 mei 2015, hetzij twee weken voor het indienen van onderhavig verzoekschrift, moeder is geworden. Zij verklaart dat haar kindje in België is verwekt en geboren. Tevens geeft zij duidelijk aan *“niet lesbisch meer te zijn”*. Daargelaten de vraag of onderhavig beroep niet kan gekwalificeerd worden als tergend en roekeloos, hoeft het geen betoog dat deze verklaringen de oprechtheid van verzoeksters asielaanvraag ondermijnt.

Verzoekster bleek bij het CGVS voorts niet bij machte om op een duidelijke en doorleefde wijze aan te geven wanneer en op welke wijze zij zou hebben ontdekt dat zij lesbisch is. Uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij enerzijds herhaald verklaarde dat zij mannen begon te haten toen zij twaalf jaar was en door haar oom werd misbruikt. Zij gaf in dit kader daarnaast duidelijk aan dat zij zich sedert dat moment aangetrokken voelde tot vrouwen (administratief dossier, stuk 8, p.15). Anderzijds verklaarde zij echter dat zij zich slechts jaren later zou hebben gerealiseerd dat zij lesbisch is, met name op het moment waarop zij zou zijn uitgehuwelijkt en haar echtgenoot met haar probeerde te vrijen. Later verklaarde zij dan weer dat zij als lesbische is geboren, dat het iets is waarmee je opgroeit en dat het niet iets is dat je plots verandert (*ibid.*, p.16). Verzoekster tracht deze verklaringen ten onrechte met elkaar te verzoenen. Het was geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij toch enigszins *in concreto* zou kunnen aangeven wanneer en op welke wijze zij haar voorgehouden geaardheid ontdekte. Zij bleek hiertoe echter niet bij machte en legde blijkens het voorgaande weldegelijk onduidelijke, niet-doorleefde en incoherente verklaringen af.

Verzoekster voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Ook blijkt uit uw verklaringen dat u met niemand anders, noch met (L.), noch met uw bazin (B.), die volgens uw verklaringen ook lesbisch is, hebt gepraat over hoe zij de ontdekking van hun geaardheid hebben beleefd. Dit is opvallend. U verklaart dat u niet weet hoe (L.) heeft ontdekt dat zij lesbisch is of hoe zij zich op dat moment voelde, u hebt daar nooit met haar over gepraat, over hoe jullie zich voelden praatten jullie niet, jullie vonden dat niet nodig (CGVS II p.15,17,18,20). Anderzijds verklaarde u dat u (L.) daar geen vragen over kon stellen, omdat het een taboe is (CGVS II p.18). Dat u echter nooit over dergelijke thema's zou hebben gepraat met iemand met wie u volgens de Kameroense strafwet acht

jaar lang een illegale relatie had en met wie u een intieme vertrouwensband had opgebouwd, tast de geloofwaardig van deze relatie en bijgevolg uw geaardheid verder aan. Uw verklaring dat het taboe was om daarover vragen te stellen wordt niet aanvaard, aangezien deze redenering niet opgaat voor personen met wie u effectief een homoseksuele relatie had, waardoor dit taboe uiteraard was doorbroken. Bovendien verklaarde u zelf dat het taboe is om over dergelijke zaken te praten, behalve als je echt een relatie met iemand hebt (CGVS II p.18). Hierdoor wordt opnieuw geraakt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw homoseksuele geaardheid.”

Dat zij andere zaken kon vertellen over (haar relatie met) L. doet aan de voormelde motieven immers geenszins afbreuk. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven met recht gemotiveerd:

“Eveneens opmerkelijk is dat u uw bazin (B.) zomaar zou hebben verteld dat u lesbisch bent wanneer zij vroeg of u geen vriendje had. U verklaarde dat (B.) de andere verkoopsters van de winkel altijd met hun vriendjes zag, maar dat ze u nog nooit met een man had gezien. Toen ze u hierover aansprak, zei u haar zomaar dat u geen affectie hebt voor mannen, dat u geen relaties hebt met mannen en dat u niets voor mannen voelt (CGVS II p.6). Wanneer u vervolgens werd gewezen op het risico dat u liep door deze uitspraken te doen, gezien het grote taboe op homoseksualiteit dat u zelf aanhaalde en het gevaar om te worden vermoord of in de gevangenis te belanden als uw geaardheid zou uitlekken (CGVS II p.16,18), verklaarde u eerst dat u de waarheid wel moest vertellen, want (B.) was uw bazin, waarna u zei dat u het gewoon zo hebt verteld, u weet niet waarom u dat hebt gedaan (CGVS II p.7). Een dergelijke mate van onvoorzichtigheid, terwijl u zich erg bewust was van de gevaren als uw geaardheid zou bekend raken, is echter weinig aannemelijk in de homofobe Kameroense context waarin u bent opgegroeid. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid opnieuw onderuit gehaald.”

De louter algemene bewering dat individuen niet altijd puur rationeel handelen kan aan de voormelde, pertinente vaststellingen geenszins afbreuk doen. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster, die goed op de hoogte was van de risico's die dit met zich meebracht, zonder meer aan haar bazin bekend zou maken dat zij lesbisch was.

Verzoekster legde tevens niet-doorleefde verklaringen af omtrent haar gevoelens voor L. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Voorts bleken uw verklaringen over uw relatie met (L.) ook allerm minst doorleefd. Wanneer u namelijk werd gevraagd om over de gevoelens die u voor (L.) had te vertellen, verklaarde u dat u zich echt wanhopig voelde voor haar toen haar vader stierf en zei u dat, als (L.) een probleem had met een collega, dat ook op u terechtkwam (CGVS II p.14). Daarnaast was u opgelucht dat u nu iemand had om uw gevoelens mee te delen. Wanneer u dan naar die gevoelens werd gevraagd, verklaarde u dat u nu met iemand kon vrijen en dat die dat geheim zou houden (CGVS II p.19). Ook vond u (L.) lief en vriendelijk (CGVS II p.14). Echter, als u werkelijk acht jaar lang een relatie zou hebben gehad die volgens de Kameroense grondwet als illegaal wordt beschouwd, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u hier uitgebreidere, spontanere en doorleefdere verklaringen over zou afleggen en niet zou beginnen over (L.)'s vader en collega's of over vrijen als u naar uw gevoelens voor (L.) wordt gevraagd. Er werd u vervolgens dus gevraagd wat ervoor zorgde dat (L.) meer voor u betekende dan gewoon een goeie vriendin, waarna u het had over haar borsten en haar achterwerk die u aantrokken als zij zich uitkleedde (CGVS II p.14). Opnieuw slaagt u er dus niet in om op een doorleefde manier weer te geven wat uw gevoelens voor (L.) waren en waarom u verliefd op haar bent geworden. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid verder aan.”

Verzoekster kan andermaal niet worden gevolgd in het betoog dat gelet op het gestelde in het door haar aangehaalde arrest van het HvJ met haar voormelde verklaringen geen rekening mag worden gehouden. Er werd immers opnieuw niet gevraagd naar details over de praktische invulling van haar seksuele gerichtheid. Wel werd er gevraagd naar de gevoelens die zij koesterde voor L. Het was geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij op een uitgebreidere, spontanere en doorleefdere manier zou kunnen weergeven welke haar gevoelens voor L. waren.

Verzoekster laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Ook uw verklaring dat u, als u het gevoel had dat u de liefde wilde bedrijven met een man, elkaar begon te strelen (CGVS I p.8), komt allerm minst aannemelijk over. U verklaarde immers meermaals dat u moeilijkheden had om met mannen om te gaan door alle dingen die met uw oom waren gebeurd, dat u mannen haatte en nooit aantrekking tot een man hebt gevoeld (CGVS I p.8, CGVS II p.15). Dat u dan plots zou verklaren dat u het gevoel had dat u de liefde wilde bedrijven met een man, komt geenszins geloofwaardig over, waardoor het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd.”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster onverlet wordt gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geheel niet kan worden beschouwd als lesbische en dat geenszins geloof kan worden gehecht aan haar beweerde lesbische geaardheid en relatie met L. in haar land van herkomst. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster, vergezeld van haar in België verwekte baby, ter terechtzitting verklaarde “geen lesbische meer te zijn”.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS